

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Major

Protokolant P.. sęd. A. M.

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 r. w Poznaniu

odwołania **W. S.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

z dnia 10 listopada 2016 r., znak: (...)

w sprawie **W. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o odsetki od przyznanej renty

1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu W. S. prawo do ustawowych odsetek:

a) od kwoty renty należnej za okres od 20 lipca, sierpień, wrzesień, październik i listopad 2015 roku – od dnia 19 listopada 2015 roku do dnia 17 listopada 2016 roku,

b) od kwoty renty należnej za każdy kolejny miesiąc począwszy od grudnia 2015 roku do listopada 2016 roku włącznie – za okres od dnia następnego po upływie daty płatności każdego miesięcznego świadczenia (czyli od 16 dnia miesiąca) do dnia 17 listopada 2016 roku,

1) żądanie odwołującego odszkodowania w wysokości 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych przekazać Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, jako właściwemu miejscowo i rzeczowo.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 listopada 2016 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 887), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 2 listopada 2016 r., odmówił W. S. wypłaty odsetek ustawowych.

W uzasadnieniu wskazał, że Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 8 września 2016 r. przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, natomiast akta sprawy wpłynęły do Zakładu w dniu 18 października 2016 r. Zdaniem organu rentowego, ostatnią okolicznością w sprawie był wpływ w dniu 2 listopada 2016 r. aktualnych danych adresowo-paszportowych przesłanych przez wnioskodawcę.

Od powyższej decyzji, w trybie i terminie przewidzianym ustawą, odwołanie złożył W. S., domagając się przyznania odsetek za okres opóźnienia w wypłacie należnych świadczeń oraz zasądzenie od pozwanego odszkodowania w wysokości 10 000 zł za przewlekłość postępowania. W ocenie odwołującego postępowanie w sprawie przyznania prawa do renty trwało ponad niezbędną konieczność, przez co utracił możliwość korzystania z zabiegów rehabilitacyjnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. S., ur. dnia (...), (63 lata) posiada wykształcenie średnie ogólne, do 2014 r. prowadził działalność gospodarczą, do 31 października 2014 r. korzystał ze świadczenia rehabilitacyjnego z uwagi na rozpoznanie zespołu bólowego kręgosłupa z dysfunkcją ruchową, POChP, nadciśnienia tętniczego, bez powikłań narządowych, dny moczowej, otyłości.

W dniu 16 lipca 2015 r. W. S. złożył w organie rentowym wnioski o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania rentowego Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. W wyniku zgłoszenia sprzeciwu od powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS sprawa została przekazana do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej ZUS, która również nie stwierdziła niezdolności do pracy u odwołującego, o czym orzekła w orzeczeniu z dnia 19 października 2015 r. Decyzją z dnia 26 października 2015 r. organ rentowy odmówił prawa do renty.

Od powyższej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie do tutejszego Sądu Okręgowego.

Sąd Okręgowy w Poznaniu rozpoznając sprawę VII U 2899/15 z urzędu dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych neurologa, ortopedy, internisty-kardiologa, nefrologa, pulmonologa, reumatologa. W łącznej opinii z dnia 3 i 4 marca 2016 r. i 31 marca 2016 r. uzupełnionej w dniu 8 września 2016 r. biegli uznali odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy od zakończenia pobierania świadczenia rehabilitacyjnego do końca czerwca 2017 r.

Wyrokiem z dnia 8 września 2016 r. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 20 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. Wyrok z uzasadnieniem i aktami rentowymi odwołującego wpłynął do organu rentowego w dniu 28 września 2016 r. Wyrok uprawomocnił się w dniu 13 października 2016 r.

Organ rentowy wszczął procedurę mającą na celu wykonanie wyroku Sądu i wydanie odpowiedniej decyzji.

W dniu 28 października 2016 r. W. S. złożył do ZUS wnioski o wypłacenie odsetek od przyznanego świadczenia rentowego.

W dniu 10 listopada 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie VII U 2899/15, przyznał W. S. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 20 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. Świadczenie rentowe wraz z wyrównaniem zostało wypłacone w dniu 17 listopada 2016 r.

W dniu 10 listopada 2016 r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

W trakcie postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy: reumatologa, ortopedy i neurologa na okoliczność podstaw medycznych i faktycznych do stwierdzenia niezdolności do pracy odwołującej w toku postępowania przed organami orzeczniczymi ZUS, a w szczególności: czy biegli sądowi reumatolog, ortopeda i neurolog, wydając opinię medyczną w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Poznaniu do sprawy VII U 2899/15, dysponowali tą samą dokumentacją medyczną odwołującej, co lekarz orzecznik ZUS w dniu 27 sierpnia 2015 r. i komisja lekarska ZUS w dniu 19 października 2015 r., czy w toku postępowania sądowego o sygn. VII U 2899/15 lub bezpośrednio na badaniu przez biegłych lekarzy reumatologa, ortopedy i neurologa, W. S. przedłożył nową dokumentację medyczną, potwierdzającą stopień zaawansowania stanu zdrowia, a jeżeli tak, to jaką i czy ta dokumentacja wносиła coś nowego do sprawy; czy w ocenie biegłych lekarzy sądowych reumatologa, ortopedy i neurologa, na etapie postępowania przed organami orzeczniczymi ZUS istniały przesłanki do uznania odwołującego za osobę niezdolną do pracy z przyczyn natury ortopedyczno-neurologicznej i reumatologicznej, na podstawie przedłożonej dokumentacji medycznej i wyników badania przedmiotowego; czy charakter schorzeń odwołującego, może powodować okresowe zaostrzenie objawów; a nadto czy w dniu badania odwołującego przez

biegłych reumatologa, ortopedy i neurologa – w stosunku do daty badania przez organy orzecznicze ZUS – mogło mieć miejsce okresowe nasilenie zaburzeń stanu zdrowia.

W opinii z dnia 12 lutego 2017 r., po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną znajdującą się w aktach sprawy, biegli wskazali, że wydając opinię medyczną w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Poznaniu w sprawie VII U 2899/15 biegli dysponowali tą samą istotną dla orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy dokumentacją medyczną odwołującego, co lekarz orzecznik ZUS w dniu 27 sierpnia 2015 r. oraz komisja lekarska ZUS w dniu 19 października 2015 r. W toku postępowania sądowego w sprawie VII U 2899/15 odwołujący do akt sprawy dołączył bardzo obszerną dokumentację medyczną, jednakże ta część dokumentacji medycznej, która była istotna dla orzekania okresowej niezdolności do pracy była tożsama ze znajdującą się już wcześniej w aktach orzeczniczych ZUS, a zatem fragmenty dokumentacji medycznej odwołującego zawarte tylko w aktach sprawy VII U 2899/15 nie wносиły niczego nowego do sprawy i nie były przesłanką do orzeczenia przez biegłych okresowej częściowej niezdolności do pracy odwołującego po zakończeniu pobierania przez niego świadczeń rehabilitacyjnych. W ocenie biegłych, już na etapie postępowania przed organami orzeczniczymi ZUS istniały przesłanki do uznania odwołującego za osobę niezdolną do pracy z przyczyn natury neurologiczno-ortopedycznej i reumatologicznej na podstawie przedłożonej dokumentacji medycznej i wyników badania przedmiotowego. Organa orzecznicze ZUS dokonały innej, odmiennej interpretacji zarówno wyników badań pracownianych jak i stanu przedmiotowego, stąd różnica pomiędzy stanowiskiem orzeczniczym organu rentowego i treścią oraz wnioskami opinii sądowno-lekarskiej. Charakter schorzeń neurologiczno-ortopedycznych i reumatologicznych odwołującego może mieć charakter zmienny, fluktuacyjny, jednakże orzeczenia o długotrwałej niezdolności do pracy wydaje się nie tylko na podstawie oceny stanu przedmiotowego w dniu badania, ale również na podstawie całościowej analizy zarówno wyników badań pracownianych, udokumentowanego przebiegu tych schorzeń oraz wywiadu (badania przedmiotowego) zebranego od osoby badanej.

W łącznej ocenie biegłych odwołujący był częściowo niezdolny do pracy w dacie badań przeprowadzonych przez organy orzecznicze ZUS.

W piśmie z dnia 3 marca 2017 r. organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń do ww. opinii.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz w aktach pozwanego organu rentowego dot. odwołującego, jak również w oparciu o pisemną opinię biegłych lekarzy sądowego reumatologa ortopedy i neurologa z dnia 12 lutego 2017 r. (k. 22-23 akt sądowych) oraz dokumentów znajdujących się w aktach w sprawie sygn. akt VII U 2899/15.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne i przydatne dla potrzeb niniejszego postępowania dokumenty urzędowe zgromadzone w aktach pozwanego organu rentowego, albowiem zostały one sporządzone przez osoby do tego uprawnione w ramach przysługujących im kompetencji i w przewidzianej prawem formie. Nadto ich treść i forma nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Natomiast dokumenty prywatne korzystały jedynie z domniemania autentyczności oraz domniemania, że zawarte w nich oświadczenia złożyła osoba, która je podpisała (art. 245 k.p.c.).

Fakt nie kwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów pozwolił na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Oceny stanu zdrowia odwołującego, a w konsekwencji jego zdolności do pracy, Sąd dokonał na podstawie dowodu z pisemnej opinii biegłych sądowych lekarza reumatologa, ortopedy i neurologa. Biegli wnikliwie zanalizowali dokumentację z przebiegu leczenia, znajdującą się w aktach sprawy oraz w aktach pozwanego organu rentowego, wzięli pod uwagę opis stanu zdrowia badanego, zanalizowali wszystkie wyniki badań lekarskich i ustalili, że zarówno organ rentowy ZUS, jak i biegli lekarze sądowi wydający opinię o stanie zdrowia badanego w sprawie sygn. akt VII U 2899/15, orzekali w oparciu o te same dane medyczne, zatem na podstawie posiadanych przez organ rentowy informacji były podstawy do uznania odwołującej za osobę niezdolną do pracy.

Opinia biegłych jest w uznaniu Sądu dostatecznie uzasadniona i obiektywna, a wnioski w niej zawarte są logiczne i przekonywujące. Powyższe prowadzi do konkluzji, że przedstawiony do oceny problem oraz wnioski oparte są na wysokim i profesjonalnym poziomie wiedzy w dziedzinie stanowiącej specjalność powołanych w sprawie biegłych sądowych lekarzy. Tym samym wydaną w niniejszym postępowaniu opinię biegłych Sąd ocenił, jako w pełni przydatną do rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. S. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 963 ze zm.), jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Jednocześnie w orzecznictwie przyjmuje się, że „zawarte w art. 85 ust. 1 u.s.u.s. określenie: „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 r. w sprawie I UK 345/09).

W myśl art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.), organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego (art. 118 ust. 1a).

Jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość, organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ust. 1 (art. 118 ust. 2).

Jeżeli na podstawie przedstawionych środków dowodowych nie jest możliwe ustalenie prawa lub wysokości świadczenia, za datę wyjaśnienia ostatniej okoliczności, o której mowa w ust. 1, uważa się datę końcową dodatkowego terminu do przedstawienia niezbędnych dowodów, wyznaczonego przez organ rentowy, albo datę przedstawienia tych dowodów (art. 118 ust. 3).

Przy dokonywaniu wypłaty wynikającej z decyzji ponownie ustalającej prawo do świadczenia lub jego wysokość, ust. 1-3 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem ust. 5 (art. 118 ust. 4).

Wypłata świadczenia wynikająca z decyzji, o której mowa w ust. 4, następuje w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni (art. 118 ust. 5).

Od decyzji organu rentowego przysługują osobie zainteresowanej środki odwoławcze określone w odrębnych przepisach (art. 118 ust. 7).

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy konieczne jest zatem ustalenie pojęcia wyjaśnienia ostatniej okoliczności oraz zakresu zastosowania art. 118 ust. 1a powołanej ustawy.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. w sprawie P 11/07 (OTK-A 2007/8/97). W powyższym orzeczeniu Trybunał Konstytucyjny wskazał, że art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych rozumiany w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy, jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał, że jak podnosi się w doktrynie i orzecznictwie, "wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do wydania decyzji" polegać może, między innymi, na: przedłożeniu przez wnioskodawcę brakujących dowodów lub złożeniu stosownego oświadczenia (o ile zanedbano uczynić tego we wniosku), rozstrzygnięciu (w rozmowie osobistej, telefonicznie, faksem lub w drodze korespondencji) z wnioskodawcami, pracodawcami (płatnikami składek), urzędami oraz innymi podmiotami wątpliwości powstałych przy analizie dokumentacji, zwłaszcza dotyczącej przebiegu zatrudnienia i wysokości zarobków, ocenie rozbieżności występujących w materiale dowodowym, uzyskaniu orzeczenia lekarza orzecznika w sprawach świadczeń, do których prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji, rachunkowym wyliczeniu wysokości świadczenia (por. wyrok SN z 8 stycznia 1991 r., sygn. akt II URN 120/90 oraz K. Antonów, M. Bartnicki, Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komentarz, Warszawa 2007, s. 402). Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, należy zgodzić się z twierdzeniem, że przez wyjaśnienie "ostatniej niezbędnej okoliczności" trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Organ rentowy nie powinien zatem zwlekać (nawet dążąc do korzystniejszego ustalenia uprawnień zainteresowanego) z wydaniem decyzji do czasu rozstrzygnięcia okoliczności, które mogą mieć wpływ na nieznaczne podwyższenie świadczenia (por. K. Antonów, M. Bartnicki, op.cit., s. 402). Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (por. wyrok SN z 25 stycznia 2005 r., sygn. akt I UK 159/04, OSNP nr 19/2005, poz. 308). Nadto Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż w doktrynie zwraca się uwagę, że regulacja zawarta w art. 118 ust. 1a ustawy o FUS stwarza możliwość uniknięcia wypłaty odsetek przez organ rentowy w sytuacji, w której odmówi on ustalenia prawa do świadczenia (albo kwestionować będzie jego wysokość), ze względu na istnienie wątpliwości co do spełnienia przesłanek nabycia świadczenia. We wszystkich wypadkach, gdy postępowanie wyjaśniające przedłużyłoby się z przyczyn leżących po stronie organu rentowego, w jego interesie będzie wydanie decyzji odmownej i zmuszenie tym samym zainteresowanego do skierowania sprawy na drogę sądową (zob. K. Ślebzak, Prawna problematyka odsetek za opóźnienie w ustalaniu świadczeń z ubezpieczenia emerytalno-rentowego, "Przegląd Sądowy" nr 2/2006, s. 96). W związku z tym w piśmiennictwie formułuje się pogląd, że w kontekście art. 85 ust. 1 ustawy o s.u.s. sens normy wyrażonej w art. 118 ust. 1a ustawy o FUS można odczytać w następujący sposób: "Za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia, o ile za nieustalenie tych okoliczności odpowiedzialności nie ponosi organ rentowy" (por. K. Ślebzak, op.cit., s. 107 oraz podobnie K. Antonów, M. Bartnicki, op.cit., s. 403). Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że gdyby odrzucić taką interpretację przepisów regulujących odpowiedzialność organu rentowego, to art. 118 ust. 1a ustawy o FUS nie tylko wyłączałby odpowiedzialność organu rentowego, ale również ograniczałby konstytucyjne prawo do zabezpieczenia społecznego (art. 67 Konstytucji) w sytuacji, w której uprawniony korzystałby z prawa do rozpatrzenia sprawy przez sąd (art. 45 Konstytucji). Ubezpieczony ponosiłby wówczas ujemne skutki (brak prawa do odsetek) z powodu złożenia odwołania od decyzji odmawiającej ustalenia prawa do świadczenia (lub zaniżającej jego wysokość), jeżeli tylko organ rentowy podniósłby, że okoliczności będące podstawą wydania decyzji były sporne (por. K. Ślebzak, op.cit., s. 107-108). W ocenie Trybunału Konstytucyjnego istotne znaczenie dla tej wykładni ma także użycie w kwestionowanym przepisie

wyrazu "również". To znaczy, że dzień doręczenia prawomocnego orzeczenia sądu, w razie gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, nie jest jedynym możliwym początkiem biegu terminu wydania przez organ rentowy decyzji w sprawie ustalenia prawa do świadczenia i wypłaty tego świadczenia. Początek biegu tego terminu można wskazać wcześniej - byłby to dzień, w którym organ rentowy mógł ustalić to prawo, gdyby działał prawidłowo. Trybunał Konstytucyjny wskazał, że stosując art. 118 ust. 1a ustawy o FUS, organ rentowy za początek biegu terminu ewentualnej wypłaty odsetek przyjmuje dzień wpływu prawomocnego orzeczenia w każdym wypadku, gdy prawo do świadczenia (bądź do określonej wysokości świadczenia) zostało ustalone przez organ odwoławczy (sąd). Przy zastosowaniu takiej interpretacji zaskarżonego przepisu, można przyjąć, że art. 118 ust. 1a ustawy o FUS pośrednio wyłącza odpowiedzialność organu rentowego za popełnione błędy. Ubezpieczony w konsekwencji ponosi ujemne skutki (brak prawa do odsetek) złożenia odwołania od decyzji odmawiającej ustalenia prawa do świadczenia (lub zaniżającej jego wysokość). Organ rentowy może zatem przedłużać postępowanie sądowe bez żadnych ujemnych konsekwencji dla siebie. Skutkami tego opóźnienia jest obciążany ubezpieczony, który nie może dochodzić prawa do odsetek. Dlatego też reasumując Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że w zakresie stosowania odsetek i związanych z nimi terminów, od których zależy ustalenie prawa do świadczenia (lub jego wysokości), organ rentowy i ubezpieczony powinni być traktowani jednakowo. Umożliwia to inna niż stosowana przez organ rentowy interpretacja art. 118 ust. 1a ustawy o FUS, zaprezentowana w doktrynie (por. K. Ślebzak, op.cit., s. 107), uwzględniająca kontekst normatywny art. 85 ust. 1 ustawy o s.u.s. Zgodnie z tą interpretacją, normę wyrażoną w kwestionowanym art. 118 ust. 1a ustawy o FUS należy odczytać w następujący sposób: za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie świadczenia rentowego lub emerytalnego uznaje się dzień wpływu do organu rentowego prawomocnego orzeczenia sądu ustalającego prawo do tego świadczenia, o ile za nieustalenie tych okoliczności we wcześniejszym terminie nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy. Tę interpretację, nadającą zaskarżonemu przepisowi treść zgodną z przywołanymi wzorcami konstytucyjnymi, przyjmuje Trybunał. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego zaskarżony przepis art. 118 ust. 1a ustawy o FUS jest zgodny z Konstytucją, o ile za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu do organu rentowego prawomocnego orzeczenia sądu tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności we wcześniejszym terminie nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy. Jeżeli odpowiedzialność leży po stronie organu rentowego, termin do wydania decyzji i wypłaty świadczenia powinien być liczony od wcześniejszej daty, w której organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był wydać decyzję, a ubezpieczony powinien mieć prawo do odsetek za stosowny okres.

Warto także zwrócić uwagę na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r. w sprawie I UK 159/04 (OSNP 2005/19/308), w którym Sąd Najwyższy wskazał, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd Najwyższy podkreślił, że organ rentowy mógłby uwolnić się od obowiązku wypłaty odsetek, gdyby wykazał, że opóźnienie w wypłaceniu świadczenia było następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Przepis ten stanowi o okolicznościach, za które organ nie ponosi odpowiedzialności, a więc okolicznościach od niego niezależnych. Niewystarczające jest więc wykazanie wyłącznie braku winy w odmowie wypłaty świadczenia, ale konieczne jest także stwierdzenie, że po stronie organu rentowego nie występowały żadne okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność. Zdaniem Sądu Najwyższego, po stronie ubezpieczonego nie występował obowiązek wykazania żadnych innych okoliczności uzasadniających jego wnioski. Dlatego, dla obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia, nie mogą mieć znaczenia okoliczności dotyczące przebiegu postępowania sądowego. W postępowaniu tym nie ustalono bowiem żadnych przesłanek wypłaty świadczenia, których wykazanie ciążyło na ubezpieczonym, a które nie były znane (nie mogły być znane) organowi rentowemu (por. uzasadnienie wyroku z dnia 27.09.2002r., II UK 214/02, OSNP 2004 nr 5, poz. 89 oraz wyrok z dnia 22.04.2004r., III UA 1/04, OSNP 2004 nr 23, poz. 406). We wskazanym wyroku z dnia 27.09.2002 r., II UK 214/02, Sąd Najwyższy stwierdził, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest obowiązany do zapłaty odsetek w wysokości określonej przepisami prawa cywilnego wówczas, gdy nie dokona wypłaty świadczeń w terminach przewidzianych w przepisach dotyczących ich przyznawania i wypłacania w następstwie okoliczności, za które ponosi

odpowiedzialność. Podobnie w wyroku z dnia 7 października 2004r., II UK 485/03 (OSNP 2005 nr 10, poz. 147) Sąd Najwyższy stwierdził, że do przewidzianego w art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wyłączenia obowiązku wypłaty odsetek nie jest wystarczające wykazanie, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia. Oznacza to, że jeżeli organ rentowy wydaje bezprawną decyzję o odmowie wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy możliwe było wydanie decyzji zgodnej z prawem, a w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, to opóźnienie nie jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności w rozumieniu art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2010 r., sygn. akt I UK 345/09 stwierdził, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za odmowę przyznania świadczenia, jeżeli niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa zostały ustalone w postępowaniu przed tym organem, a odmowa przyznania świadczenia jest wynikiem błędu w wykładni lub zastosowaniu prawa materialnego. W takim przypadku późniejsze wydanie prawomocnego wyroku sądu ubezpieczeń społecznych przyznającego świadczenie i wpływ tego wyroku do organu rentowego nie mają znaczenia dla biegu terminu do wydania decyzji, od upływu którego ubezpieczonemu przysługują odsetki (art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm. w związku z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W wyroku z dnia 21 kwietnia 2009 r. (I UK 345/08 LEX 551000) Sąd Najwyższy stwierdził, że organ rentowy nie ma obowiązku wypłaty odsetek od świadczenia rentowego przyznanego w terminie 30 dni od wpływu prawomocnego wyroku sądu zmieniającego uprzednią decyzję tego organu odmawiającą prawa do renty, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym uzasadnione było ustaleniami, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu przed tym organem.

Sąd Najwyższy wskazał, że zawarte w art. 85 ust.1 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określenie „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania prawa do świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że przewidziane w art. 85 ust. 1 zd. 2 ustawy systemowej wyłącznie obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek nie jest uzależnione od wykazania, iż organ rentowy nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia. Zawarte w tym przepisie określenie „okoliczności, za które zakład nie ponosi odpowiedzialności” jest bardziej zbliżone znaczeniowo do używanego w przepisach prawa określenia „przyczyn niezależnych od organu”, co oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie świadczenia jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu.

Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa jest popełniany wówczas, gdy na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, ponieważ błędnie dokonuje interpretacji obowiązujących regulacji w przedmiotowym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem oznacza, że opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ten organ ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04, OSNP 2005 nr 19, poz. 308, czy wyrok z dnia 14 września 2007 r., III UK 37/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 326). Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to

ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek.

Sąd Najwyższy podkreślił, że przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oznacza dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę.

Na szczególną uwagę zasługuje fakt, że Sąd Najwyższy wskazał, iż błędy organu rentowego można podzielić na:

- błędy w wykładni lub,
- błędy w niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz,
- błędy w ustaleniach faktycznych będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że żądanie odwołującego przyznania należnych mu odsetek jest co do zasady uzasadnione, albowiem organ rentowy w dniu wydania decyzji odmawiającej ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego dysponował dokumentacją medyczną pozwalającą na określenie prawidłowo stanu zdrowia odwołującego. Jak wynika jednoznacznie z opinii biegłych sądowych lekarzy reumatologa, ortopedy i neurologa z dnia 12 lutego 2017 r., organ rentowy, jak i biegli sądowi wydający opinię o stanie zdrowia badanego w sprawie sygn. akt VII U 2899/15, orzekali w oparciu o te same dane medyczne, zatem stan zdrowia odwołującego już w dniu badania przez lekarza orzecznika ZUS powodował okresową częściową niezdolność do pracy. Wskazali, że charakter schorzeń neurologiczno-ortopedycznych i reumatologicznych odwołującego może mieć charakter zmienny, fluktuacyjny, jednakże orzeczenia o długotrwałej niezdolności do pracy wydaje się nie tylko na podstawie oceny stanu przedmiotowego w dniu badania, ale również na podstawie całościowej analizy zarówno wyników badań pracownianych, udokumentowanego przebiegu tych schorzeń oraz wywiadu (badania podmiotowego) zebranego od osoby badanej. Ponadto wyjaśnili, że wprawdzie w toku postępowania sądowego w sprawie VII U 2899/15 odwołujący do akt sprawy dołączył bardzo obszerną dokumentację medyczną, jednakże ta część dokumentacji medycznej, która była istotna dla orzekania okresowej niezdolności do pracy, była tożsama ze znajdującą się już wcześniej w aktach orzeczniczych ZUS, a zatem fragmenty dokumentacji medycznej odwołującego zawarte tylko w aktach sprawy VII U 2899/15 nie wnosiły niczego nowego do sprawy i nie były przesłanką do orzeczenia przez biegłych okresowej częściowej niezdolności do pracy odwołującego po zakończeniu pobierania przez niego świadczeń rehabilitacyjnych.

Szczegółowe zasady wypłaty odsetek określone zostały w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustalaniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 1999, nr 12, poz. 104). Zgodnie z § 2 pkt 1) tegoż rozporządzenia, odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń – do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5. Punkt drugi tego paragrafu przewiduje zaś, że okres opóźnienia w ustalaniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

Z powyższego wynika, że dla uznania, czy i kiedy odwołującemu przysługują odsetki, należy ustalić, jaki był termin ustalenia prawa do świadczenia, jego przyznania i wypłacenia, czy Zakład zachował te terminy, a jeżeli nie, czy było to wynikiem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W przedmiotowej sprawie, prawomocnym wyrokiem z dnia 8 września 2016 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, uznając odwołanie W. S. za uzasadnione, przyznał mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności za okres od 20 lipca 2015 r. do 30 czerwca 2017 r. Zatem organ rentowy mógł ustalić odwołującemu prawo do świadczenia rentowego już od 19

października 2015 r. (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS), a po uprawomocnieniu się wyroku Sądu, był zobowiązany do wypłaty świadczenia w należnej wysokości za okres wskazany wyrokiem Sądu.

W niniejszej sprawie najważniejsze są zatem okoliczności związane z ustaleniem daty początkowej uprawnienia i przyznaniem prawa do renty.

Zdaniem Sądu, dla rozpoznania przedmiotowej sprawy istotne jest ustalenie trybu i toku postępowania w zakresie przyznania samego prawa do świadczenia. Odróżnić przy tym należy datę powstania prawa do świadczenia od terminu wydania decyzji w sprawie przyznania tego prawa. Data powstania prawa do świadczenia w decyzji ma charakter deklaracyjny. Prawo powstaje bowiem w dacie spełnienia ustawowych przesłanek do jego powstania. Natomiast termin, w jakim pozwany organ winien wydać decyzję w przedmiocie przyznawania tego prawa, która ma wpływ na ustalenie odsetek, jest uregulowany przepisami i nie jest tożsamy z datą przyznania prawa do świadczenia.

Zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczenia powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. W przedmiotowej sprawie prawo do renty zostało przyznane odwołującemu od dnia 20 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. dopiero wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 września 2016 r.

Stosownie do regulacji zawartej w art. 118 ust. 1 ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, terminem do wydania decyzji ustalającej prawo do świadczenia czy też jego wysokości, jest termin 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie decyzja o przyznaniu odwołującemu prawa do renty była decyzją pierwszorazową, a to oznacza, że wypłata świadczenia winna nastąpić w tym samym terminie, w jakim winna być wydana decyzja. Powyższe wynika z ust. 2 art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym, jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość, organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ust. 1 art. 118 (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31.01.2013 r., sygn. akt III AUa 808/12).

W przedmiotowej sprawie organ rentowy przyjął błędnie, że ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji była informacja uzyskana od odwołującego dotycząca numeru rachunku bankowego oraz aktualnych danych adresowych, które uzyskano w dniu 2 listopada 2016 r., tymczasem pozyskanie tych danych nie było niezbędne do wydania decyzji w przedmiocie prawa do renty, wszak nie stanowią one przesłanki nabycia tego prawa, a jedynie potrzebne są do zrealizowania wypłaty świadczenia (co istotne, dane adresowe ubezpieczonego nie zmieniły się w stosunku do już posiadanych przez ZUS). Należy przy tym zwrócić uwagę, że w niniejszej sprawie nie znajdował zastosowania art. 118 ust 1a w/w ustawy, a w konsekwencji nie można uznać, że wyjaśnieniem ostatniej okoliczności do wydania decyzji w przedmiocie przyznania prawa do świadczenia była dopiero data wpływu wyroku Sądu Okręgowego z uzasadnieniem i aktami rentowymi, tj. 28 września 2016 r. Podobne stanowisko zajął w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach, który wskazał, że „Dniem wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji powinien być dzień wydania orzeczenia przez komisję lekarską ZUS” (sygn. akt III AUa 808/12).

Wobec powyższego całkowicie nieuzasadnione są twierdzenia organu rentowego o zachowaniu ustawowego 30-dniowego terminu na wydanie decyzji.

Jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS, data wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, to 19 października 2015 r. (orzeczenie komisji lekarskiej ZUS). Zgodnie z art. 118 ust. 3 w zw. z ust 1 tego artykułu, okres 30 dni na wydanie decyzji upłynął 18 listopada 2015 r. i w tym terminie powinna być wydana decyzja pozwanego organu rentowego.

Z kolei wypłata świadczenia ustalona została na 15-szy dzień każdego miesiąca - decyzją z dnia 10 listopada 2016 r. (realizującej wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu).

Zgodnie z § 2 pkt 1 i 2 cytowanego wyżej Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r., odsetki liczy się od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5. Okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

W niniejszej sprawie wypłata odsetek od świadczeń za okres od 20 lipca do listopada 2015 r. należne są odwołującemu za okres od 19 listopada 2015 r. (dzień następny po dniu na wydanie decyzji). Jak wynika z akt rentowych, wypłata ustalonego wyrokiem sądu świadczenia rentowego nastąpiła w dniu 17 listopada 2016 r., zatem odsetki przysługują odwołującemu do dnia 17 listopada 2016 r. Z kolei wypłata odsetek od świadczeń za okres od grudnia 2015 r. do listopada 2016 r. włącznie należne są odwołującemu za okres od dnia następnego po upływie daty płatności każdego miesięcznego świadczenia (czyli od 16 dnia miesiąca) do dnia 17 listopada 2016 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd - na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i powołanych powyżej przepisów prawa materialnego - zmienił zaskarżoną decyzję, orzekając jak w punkcie 1) wyroku.

Odnosząc się do zgłoszonego przez odwołującego roszczenia o zasądzenie od pozwanego organu rentowego odszkodowania za przewlekłość postępowania, należy wskazać, że ewentualną podstawą do dochodzenia takiego odszkodowania może być art. 417 k.c., który przewiduje odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Natomiast wymaga wyjaśnienia, że sprawy z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych są sprawami cywilnymi jedynie w znaczeniu formalnym (art. 1 k.p.c.), wywodzą się ze stosunku o charakterze administracyjnym i z tego względu w postępowaniu przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych rozpoznawane są w trybie i na zasadach określonych przepisami prawa ubezpieczeń społecznych, a w dalszej kolejności Kodeksu postępowania administracyjnego. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych nie zawierają również odpowiednika art. 300 k.p., zezwalającego na odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu cywilnego do stosunków pracy w sprawach nieuregulowanych przepisami prawa pracy wówczas, gdy nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy. Regulacja ta ma charakter szczególny i nie może być stosowana w drodze analogii do stosunków ubezpieczeniowych, które - w odróżnieniu od stosunków pracy - nie są regulowane przepisami prawa prywatnego (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., III UZP 7/16, Biul. SN 2016 nr 6). Stanowisko, że przepisy prawa cywilnego mogą być wprost stosowane w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłącznie w wypadku wyraźnego odesłania do nich przez normę prawa ubezpieczeń społecznych jest utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów tego Sądu z dnia 21 kwietnia 2010 r., II UZP 1/10, OSNP 2010 nr 21-22, poz. 267 i szeroko przytoczone tam judykaty). Tymczasem żadna norma prawa ubezpieczeń społecznych nie odsyła do stosowania przepisów Kodeksu cywilnego regulujących kwestię odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. W konsekwencji powyższego Sąd Ubezpieczeń Społecznych nie jest właściwy rzeczowo do rozpoznawania roszczenia o odszkodowanie na podstawie art. 417 k.c., natomiast prerogatywa w tym zakresie przysługuje sądowi cywilnemu. Zważywszy na kwotę zgłoszonego roszczenia (10 000 zł) właściwym rzeczowo do rozpoznania tej sprawy jest sąd rejonowy (art. 16, 17 i 35 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy Sąd - na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. - orzekł jak w punkcie 2) wyroku.

/-/ M. M.